

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka, JUDr. Karla Šimky, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Bohuslava Hnízдила v právní věci žalobce: **M. S. B.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká, 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2007, č. j. 29 Az 40/2007 - 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska **se určuje** částkou 2400 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 6. 12. 2007, č. j. 29 Az 40/2007 - 69, zamítl žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 6. 6. 2007, č. j. OAM-1-316/VL-07-04-2007, kterým nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). V odůvodnění rozsudku krajský soud uvedl, že ministerstvo nepochybil, pokud provedlo po přijetí žádosti o udělení mezinárodní ochrany se stěžovatelem pohovor a nepochybil

ani poté, kdy se snažilo v doplňujícím pohovoru o odstranění rozporů, které ze stěžovatelem postupně uvedených údajů vyplynuly. To, že stěžovatel uváděl rozporuplné údaje, je jeho chybou. Je pravda, že k určitým nesrovnalostem může docházet vlivem ne zcela přesného překladu, ovšem tak, jak stěžovatel sděloval jednotlivé skutečnosti, se jednalo o závažné rozpory, které opakovaně vedly ministerstvo k závěru, že stěžovatel neuvádí pravdivé údaje. Krajský soud velmi pečlivě přezkoumal rozporuplnost stěžovatelových tvrzení a shledal obdobné problémy, které velmi podrobně popsalo ministerstvo ve svém rozhodnutí. Krajský soud navíc dodal, že např. za zcela stěžejní problém považuje i tu skutečnost, že stěžovatel uvedl jako datum svého narození 12. 1. 1966, tzn., že v roce 2007 měl 41 let, a přitom předložil jako důkaz pro své tvrzení, že je v zemi původu pronásledován, novinový článek o tom, že mladý příslušník MLC S. B. je věkem 34 let. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že má 4 děti, a to dvě dcery narozené v roce 1997 a 2002 a dva syny narozené v roce 2000 a 2002. V uvedeném novinovém článku se uvádí, že byl postřelen čtyřměsíční kojeneček, přičemž stěžovatel v následných přípisech uvádí, že jeho dcera byla zastřelena. K informaci českého zahraničního úřadu v Kinshase o tom, že vízum k diplomatickému pasu, kterým se stěžovatel prokázal po svém příjezdu do České republiky, bylo vydáno k žádosti tříčlenné obchodní delegace, která Konžskou demokratickou republiku (dále jen „KDR“) nakonec neopustila, se stěžovatel uspokojivým způsobem nedokázal vyjádřit. Žádný věrohodný doklad tak jeho další tvrzení nepotvrzuje, právě naopak. Podrobné přezkoumání věci proto nutně vedlo krajský soud k závěru, ke kterému dospělo po řádném správním řízení ministerstvo, tedy, že informace, které o své osobě stěžovatel uváděl, vedou k závěru o nevěrohodnosti jeho tvrzení. V této souvislosti krajský soud odkázal na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. ledna 2002, č. j. 5 A 746/2000. Ministerstvo, na rozdíl od tvrzení stěžovatele, evidentně věnovalo jeho příběhu patřičnou pozornost a péči, opatřilo si za účelem posouzení situace v zemi jeho původu dostatečné a aktuální informace. Krajský soud pak s ohledem na závěr o naprosté nevěrohodnosti stěžovatelova příběhu, dále již podrobně nezkoumal, a ani zkoumat nemohl, naplnění podmínek ustanovení §§ 12 až 14b zákona o azylu. V napadeném správním rozhodnutí krajský soud neshledal žádný rozpor se zákonem o azylu, správním řádem či dalšími právními předpisy.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. V kasační stížnosti vyslovil nesouhlas s posouzením věci krajským soudem, že jeho tvrzení jsou nevěrohodná a stejný závěr učinil z listin, které stěžovatel nabídl soudu. Stěžovatel již v žalobě ministerstvu vytýkal, že nezjistilo řádně skutkový stav věci, projevil nesouhlas s tím, že by se v jeho výpovědích vyskytly nesrovnalosti a poukazoval na to, že zde nejsou důkazy pro závěr, že tvrzení o jeho životě jsou výmysly. V řízení před krajským soudem domnělé nesrovnalosti vysvětlil. Podle názoru stěžovatele jsou závěry o rozporech v jeho tvrzeních pouhými spekulacemi a trval na tom, že vždy uváděl pravdivé údaje. Krajský soud považuje za stěžejní skutečnost, že stěžovatel předložil k důkazu o svém příběhu novinový článek o tom, že příslušník MLC S. B. je stár 34 let a činí závěr, že tento důkaz je v rozporu s tvrzením stěžovatele o svém věku, resp. s datem narození, které uvádí. Krajský soud však ponechává zcela stranou vysvětlení stěžovatele na čl. 52 spisu podané současně s předložením novinového článku, že pokud jde o jeho věk, noviny se mýlí. Dalším zásadním důvodem pro vydání zamítavého rozsudku bylo tvrzení stěžovatele, že má čtyři děti, nikoli v kojeneckém věku. Stěžovatel je přesvědčen, že nikdy neuvedl rok narození svých dětí. Významné pro věc však je, že v

době podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany jeho čtyřměsíční dcera již nežila. Stěžovatel proto neshledává žádný rozpor mezi svými tvrzeními a skutkovými zjištěními plynoucími jak ze správního, tak soudního spisu. Stěžovatel podal žádost o udělení mezinárodní ochrany až poté, co byla jeho rodina napadena a čtyřměsíční dcera zavražděna. Stěžovatel se v průběhu správního řízení vyjádřil i k informaci zastupitelského úřadu České republiky v Kinshase, že pracovník ministerstva zahraničí KDR S. B., který požádal o vízum do České republiky, z KDR nevycestoval, neboť neodcestovala delegace, které měl být členem. Stěžovatel uvedl, že on je tímto pracovníkem. Dále je součástí správního spisu přípis konzula zastupitelského úřadu České republiky v Kinshase ze dne 4. 5. 2007 spolu s přílohami. Ze žádosti o vízum je patrné, že jako žadatel je označen S. B. a že připojena je fotografie. Skutečnost, že z KDR delegace nevycestovala, ještě nutně nemusí znamenat, že nevycestoval žádný její člen. Vysvětlení stěžovatele lze mít za přijatelné. To tím spíše, že krajský soud na str. 4. rozsudku činí závěr, že k žádosti o vízum je připojena fotografie stěžovatele. Stěžovatel cestovním pasem doložil svoji skutečnou totožnost. Na průkazce člena strany MLC je shodné datum narození jako je uvedeno v cestovním pasu. Závěr o nevěrohodnosti žadatele o azyl je nezbytné činit po velmi obezřetném a pečlivém uvážení všech skutečností. Zjištěné skutečnosti musí vést k tomuto závěru bez jakýchkoli pochybností. Posouzení žadatele o azyl jako nevěrohodného ve svém důsledku znamená, že jeho žádost není věcně posuzována, a to se všemi pro žadatele často těžkými a těžko překonatelnými a napravitelnými následky. Nestačí proto drobné nebo nepodstatné rozpory v tvrzeních žadatele učiněných v relativně dlouhém časovém období nebo jen to, že tvrzení se jeví rozhodujícímu orgánu jako méně pravděpodobné. Z uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ministerstvo ve vyjádření ke kasační stížnosti popřelo její oprávněnost, neboť jak jeho rozhodnutí, tak i rozsudek krajského soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy, a krajský soud správně zamítl stěžovatelovu žalobu jako nedůvodnou. Pro řízení o kasační stížnosti odkázalo na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. K námitkám uvedeným v kasační stížnosti ministerstvo uvedlo, že nesdílí stěžovatelovo přesvědčení, že nejsou rozpory mezi jeho tvrzeními a skutkovými zjištěními plynoucími jak ze správního, tak soudního spisu. V daném případě již nešlo o drobné a nepodstatné rozpory, nýbrž zde byla posléze i krajským soudem konstatovaná naprostá nevěrohodnost stěžovatele, vzhledem k níž již podrobně nezkoumal naplnění podmínek ust. §§ 12 až 14b zákona o azylu. Proto ministerstvo navrhlo kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. v rozsahu a z důvodů, které uplatnil stěžovatel v kasační stížnosti a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 3 citovaného ustanovení, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

K tomu, aby ministerstvo mohlo posoudit, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje některou z podmínek uvedených v §§ 12 až 14b zákona o azylu, je nutné, aby žadatel srozumitelně a dostatečně určitě tvrdil skutečnosti, ve kterých spatřuje existenci některé z těchto podmínek. S těmito tvrzeními žadatele je pak ministerstvo povinno se náležitě vypořádat a posoudit, zda odůvodňují přiznání mezinárodní ochrany.

Ministerstvo musí také porovnat tvrzené skutečnosti s informacemi o zemi původu, které si před vydáním rozhodnutí obstará. Naproti tomu v případě, že žadatel svoji povinnost tvrzení nesplní, a to buď tak, že vůbec netvrdí žádné skutečnosti, nebo že na podkladě jeho neurčitých nebo rozporuplných skutečností nelze zjistit, jaké jsou skutečné důvody jeho odchodu ze země původu, resp. důvody žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nemůže ministerstvo v takovém případě shledat existenci podmínek pro udělení mezinárodní ochrany. Za takové situace nemůže posoudit, zda tvrzení žadatele odůvodňují či neodůvodňují přiznání mezinárodní ochrany, neboť zde nejsou srozumitelná a určitá tvrzení, která by ministerstvo mohlo ve smyslu jednotlivých podmínek pro udělení mezinárodní ochrany posuzovat a případně porovnávat s informacemi o zemi původu. Jsou-li tvrzení rozporná, nelze učinit jednoznačný závěr o tom, která z rozporných tvrzení by mělo ministerstvo ve vztahu k jednotlivým podmínkám pro udělení mezinárodní ochrany považovat za důvody, ve kterých žadatel spatřuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany.

Jelikož zpravidla není v možnostech žadatele o udělení mezinárodní ochrany prokázat svá tvrzení uváděná v jeho výpovědi, je srovnání jím uváděných skutečností zásadním kritériem pro posouzení jejich věrohodnosti. Pokud se ve výpovědích žadatele vyskytují rozpory, které není schopen zdůvodnit, nelze ministerstvu vytýkat, že k nim přistupuje s určitou mírou pochybností. V případě stěžovatele ministerstvo shledalo jeho výpovědi zcela nevěrohodnými, a to z důvodu zásadních rozporů, které stěžovatel nedovedl nijak přijatelně objasnit, byť k tomu byl ministerstvem opakovaně vyzýván. Stěžovatel byl opakovaně poučen o své povinnosti uvádět v průběhu správního řízení pravdivé informace, neboť pokud nebylo a není v jeho možnostech předložit důkazy o svém pronásledování, potom je jeho přesný popis potíží v kontextu s informacemi o zemi původu stěžejním podkladem pro úvahu ministerstva, zda jsou splněny důvody, se kterými zákon o azylu spojuje udělení azylu. Stěžovatelem uváděná tvrzení však obsahovala množství rozporů a učinila tak jeho tvrzení nevěrohodná. Přitom se nejednalo o drobné nebo nepodstatné rozpory v tvrzeních stěžovatele a ani nebyla učiněna v relativně dlouhém časovém období (přílet do Prahy - Ruzyně 24. 3. 2007, dne 6. 4. 2007 žádost o udělení mezinárodní ochrany, dne 9. 5. 2007 první pohovor a dne 23. 5. 2007 doplňující pohovor). Rozpory ve výpovědích stěžovatele podrobně popsalo ministerstvo ve svém rozhodnutí a spočívaly zejména v informacích o místě jeho pobytu, zaměstnání, politické činnosti a vycestování ze země původu. Stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl, že posledních deset let bydlel na adrese Matadi, ul. M. K. 201, zatímco v pohovoru na otázku č. 4, kde bydlel v KDR a kde má stálou adresu, odpověděl, že v Matadi, ul. M., posléze se opravil a řekl, že do Matadi byl poslán za práci na dva měsíce v roce 2007, jinak pracoval a trvale žil v Kinshase na adrese M. či A. 12 a potvrdil, že tuto adresu uváděl i státním orgánům v Kongu. Rozpor v délce pobytu v Matadi z deseti let na dva měsíce nevysvětlil, řekl, že je člověk a mohl se zmýlit. Adresa Kinshasa, M. 12 však vůbec nefiguruje v pase stěžovatele, kde je uvedeno, že držitel pasu S. B. bydlí na av. K., č. 17 C/Mont - Ngafula. Stěžovatel si vzpomněl, že tam pronajímal byt, tak je tato adresa uvedena v pase. V průběhu pohovoru také stěžovatel sdělil, že ho hledali policisté v době jeho nepřítomnosti. Na dotaz, na jaké adrese ho hledali, odpověděl a napsal, že tomu tak bylo na adrese „Mungafula“. Takto stěžovatelem označená adresa je ale pouhým fonetickým přepisem místa Mont - Ngafula, proto byl vyzván, aby objasnil, jak je možné, že nedokáže správně napsat místo svého pobytu v Kinshase, a to především s přihlédnutím

k tornu, že o sobě tvrdí, že byl státním úředníkem, chodil do kanceláře a navíc se zabýval politikou. K tomu uvedl, že byt pronajímal, tak „tu adresu nezná“. V pohovoru ze dne 9. 5. 2007 stěžovatel na otázku, jaké poslední povolání vykonával odpověděl, že byl v politice a že byl na ministerstvu zahraničí. Na výzvu, aby napsal přesný název zaměstnavatele po váhání napsal, že to bylo ministerstvo práce, sociální oblast. Na další otázku, do jakého úřadu a do jaké kanceláře docházel, odpověděl, že to bylo na ministerstvu vnitra, zabýval se politikou a podporoval Bembu. Na požadavek, aby tuto nesrovnalost vysvětlil, stěžovatel odpověděl, že chodil do kanceláře, je to ministerstvo vnitra a zabýval se politikou. V Africe je to tak, že ministerstvo práce je ministerstvo vnitra. Při pohovoru dne 23. 5. 2007 byl stěžovatel požádán, aby napsal adresu a název zaměstnavatele a stěžovatel napsal něco ve smyslu ministerstvo vnitra, ovšem podle vyjádření tlumočnice nebylo ani jedno slovo napsáno gramaticky správně a jen dedukcí se dalo zjistit, že se jedná o něco jako státní úředník a pracovník pro sociální věci. Adresu zaměstnavatele nebyl schopen uvést, jen řekl, že „viděl jsem budovu, vstoupil jsem tam a pracoval“. Dále při prvním pohovoru na otázku, jak je možné, že přicestoval s diplomatickým pasem a není zaměstnán na ministerstvu zahraničí, odpověděl, že stačí, že je členem politické strany MLC a při druhém pohovoru začal ministerstvo vnitra směřovat s ministerstvem zahraničí a dovolával se toho, že mu to nějaká dáma při prvním pohovoru zkomplikovala, špatně napsala, že je to stejné ministerstvo vnitra, ministerstvo práce a ministerstvo zahraničí. Je to tak, že je to stejná instituce, ale má to různé kanceláře, je to stejná budova, ale mají tam kanceláře všechny ty úřady a stěžovatel pracoval na ministerstvu vnitra. A když chodil na ministerstvo, tak chodil jen, aby podepsal prezenční listiny, ty podepsal a zase odešel, aby se šel zabývat politikou. V žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel dále uvedl, že sám navštívil českou ambasádu v Kinshase, požádal o vízum, vyprávěl svůj problém a doložil nějaký doporučující dopis z ministerstva zahraničí. Během pohovoru dne 9. 5. 2007 uvedl, že šel na českou ambasádu, kde mu řekli, že se tím má zabývat ministerstvo vnitra, pak kontaktoval jednu ženu a ta vše vyřídila. V pohovoru dne 23. 5. 2007 naopak uvedl, že požádal na ministerstvu vnitra o pas, neví, komu žádost předal, asi žádost či dopis předal sekretářce a ten vedoucí, který vydává pasy, vydal pas a pak mu pas předali v obálce a pak napsal dopis sekretářce, aby šla požádat o víza. Tu dámu nezná a ta šla za svým šéfem, pak mu zavolala, že má stěžovatel po nějaké době jít na velvyslanectví s ní, ona vešla na velvyslanectví do kanceláře a vrátila se s obálkou. Na opětovný dotaz, jak mohl získat diplomatický pas a vízum, když není pracovníkem ministerstva zahraničí, odpověděl, že je v politice a podporuje Bembu a ministerstvo vnitra, ministerstvo práce a zahraničí je jedno a totéž. V žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel dále uvedl, že v roce 2000 se stal členem politické strany MLC, zatímco v pohovoru ze dne 9. 5. 2007 začátek svého členství datoval do roku 2002 a rozpor vysvětlil tím, že se asi spletl. Politická strana MLC je opoziční stranou vůči Kabilovi a jejím politickým programem bylo, aby se kandidát Bemba stal prezidentem. Procedura přijetí za člena proběhla tak, že byli zvoleni, aby podporovali J. P. Bembu, pak řekl, že byl na pobočce MLC v Kinshase a vypsál přijímací listiny a obdržel následně průkazku člena MLC. Byl řadovým členem a posléze dostával úkoly. Na otázku, kde se nacházela pobočka MLC, do které chodil pro úkoly, tak se nejdříve zeptal, co je to pobočka a poté řekl, že byl v Matadi a dostával úkoly, načež doznal, že v každé čtvrti města je pobočka MLC a on chodil do čtvrti Gombe. V roce 2006 dělal předvolební propagandu pro MLC, roznášeli trička a plakáty v Kinshase. Nic jiného pro MLC nedělal a skončilo to volbami prezidenta v roce 2006. MLC ho za to platila. V rozporu s tímto sdělil,

že byl v roce 2007 poslán MLC do Matadi a na otázku, co tam konkrétně pro MLC dělal, odpověděl, že tam bydlel. V této souvislosti byl ještě vyzván, aby rozepsal zkratku MLC, nejdříve váhal a poté napsal „movement de la libération congolai“. Správně však má být Mouvement de la libération du Congo. Vzhledem k tak zásadním rozporům ve výpovědích stěžovatele, které přes opakované otázky nebyl schopen uspokojivým způsobem vysvětlit, nelze ani ministerstvu ani krajskému soudu vytýkat, že posoudily jeho výpověď jako nevěrohodnou a neshledaly u stěžovatele existenci důvodů pro udělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 až 14b zákona o azylu.

Pokud stěžovatel vyjádřil v kasační stížnosti přesvědčení, že nikdy neuvedl rok narození svých dětí, neodpovídá toto jeho přesvědčení skutečnosti, protože jména dětí a data jejich narození uvedl v žádosti o udělení mezinárodní ochrany sepsané dne 9. 5. 2007.

Nejvyšší správní soud rovněž neshledal, že by skutková zjištění, z nichž ministerstvo v napadeném rozhodnutí vycházelo, neměla oporu ve spisech nebo s nimi byla v rozporu. Naopak ministerstvo vycházelo především z toho, co sdělil sám stěžovatel. Nebylo rovněž zjištěno, že by při zjišťování skutkového stavu byl ministerstvem porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem a že by tato skutečnost mohla ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Ministerstvo v průběhu správního řízení opakovaně umožnilo stěžovateli, aby sdělil všechny okolnosti, které považuje pro udělení mezinárodní ochrany za významné, a to jak v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, tak následně při obou pohovorech. Ze správního spisu není patrné, a stěžovatel to ani netvrdí, že by byl jakýmkoliv způsobem v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany omezována při sdělení důvodů, pro které požádal o mezinárodní ochranu. Skutkový stav tak byl zjištěn v souladu se správním řádem a důkazy, které si ministerstvo opatřilo, tj. tvrzení stěžovatele a listinné důkazy, jsou pro posouzení daného případu dostačující.

Nejvyšší správní soud proto z důvodů výše uvedených kasační stížnost podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle § 9 odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za 2 úkony právní služby po 2100 Kč (sepis a doplnění kasační stížnosti podle § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů 2 x 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 4800 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2008

Cihlářová

JUDr. Eliška

předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud v právní věci žalobce: **M. S. B.**, zastoupen JUDr. Ondřejem Rejskem, advokátem se sídlem Buzulucká, 431, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 12. 2007, č. j. 29 Az 40/2007 - 69,

t a k t o :

Výrok III. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2008, č. j. 7 Azs 31/2008 - 104 **se opravuje** takto:

- III.** Odměna advokáta Mgr. Ondřeje Rejska **se určuje** částkou 4800 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

V projednávané věci rozhodl Nejvyšší správní soud rozsudkem o zamítnutí kasační stížnosti stěžovatele a při zpracování písemného vyhotovení tohoto rozsudku došlo ve výroku ke zřejmé nesprávnosti v určení výše přiznané odměny ustanoveného zástupce stěžovatele.

Podle ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu na návrh zástupce stěžovatele opravila zřejmou nesprávnost týkající se výše odměny ustanoveného zástupce stěžovatele tak, aby byl v souladu s odůvodněním.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. července 2008

Cihlářová
senátu

JUDr. Eliška
předsedkyně